

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA

CADA NÚMERO 5 CENTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fòra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessètes 1'50.—EXTRANGER, 2'50

La provocació clerical

OTJOM que tingui dos dits de front ha de reconèixer que la llei d'Associacions projectada per en Canalejas es absolutament mansa y descolorida en lo que toca a les congregacions religioses. Hi ha una diferencia grossa entre el projecte d'ara y el que anys enrera redactà en Dávila; molt més grossa es la diferencia si's compara el primer ab la llei francesa d'en Waldeck-Rousseau. Es el projecte del president del Consell una insípida barreja d'una part de vi y tres parts d'aigua. Fòra de l'article relatiu a la validesa dels vots monastics, no hi ha res que tingui el més petit aire de radicalisme.

Y no obstant, els elements ultramontans y eclesiastics armen una gatzara extraordinaria. Tot són crits, protestes y menasses. Fins ab la guerra civil se menassa al Govern. Han aprofitat l'informació pública sobre el projecte oberta al Congrés pera fer una exhibició de forsa y simular una gran corrent d'opinió contraria al pobre y manso projecte canalejista que ells pretenen fer passar per antireligiós, persecutori y infernal.

D'aquesta injustificable actitud cal treure'n dues deduccions importants: la primera es que'ls catolics espanyols són els més intolerants, els més violents y els més endarrerits del món; la segona, que, produint les mínimes reformes civilistes una protesta així, més val emprendre de cop les reformes radicals. Davant d'un projecte de llei d'Associacions de veritable radicalisme, ¿què farien els ultramontans que no fassin ara? Lluitar per lluitar, es cent vegades preferible que la lluita tingui per objecte alguna cosa que valgui la pena.

No pot admetre's que la cridoria sense solta promoguda pels nostres catolics militants deturi en el seu camí les reformes de llibertat y de laïcisme que aquí s'imposen necessàriament y que la gran majoria de les nacions europees ja han realitzat. No pot ser que'ls veritables liberals y demòcrates d'Espanya reculin ni's deturin davant de la resistència, més aparatosa que forta, de les colles fanàtiques o hipòcrites, les quals són una de les principals causes de la misèria moral, intel·lectual y material d'aquet país, ont en nom del cel s'ha regat de sang y s'ha empobrit la terra.

Aquesta actitud representa una veritable provocació. Els més interessats en que l'obra de les reformes civilistes vagi pels camins pacífics de la llei són, tot just, els catolics, y especialment els clergues. Això no obstant, aquí són ells els qui porten les qüestions al terreny de l'escandol y la violència. Aquí són ells els qui, per un no-res, adopten actituds faccioses.

¿Es que no habita en el món, aqueixa gent? ¿Es que no viu en el nostre sigle? Una lleugera ullada a lo que succeeix a Europa, en materia de legislació religiosa y eclesiàstica, els faria veure de quina banda bufa el vent, cap a quin cantó dirigeix l'evolució de l'Estat modern. Enloc trobarien un règim com el d'Espanya. A Bèlgica fa més de vint anys que governa el partit catolic, y les lleis d'aquell país són molt més lliberals que les espanyoles. La llibertat de cultes es complerta; no es obligatoria la religió en les escoles, y no presideix el Sant Crist les sales dels tribunals.

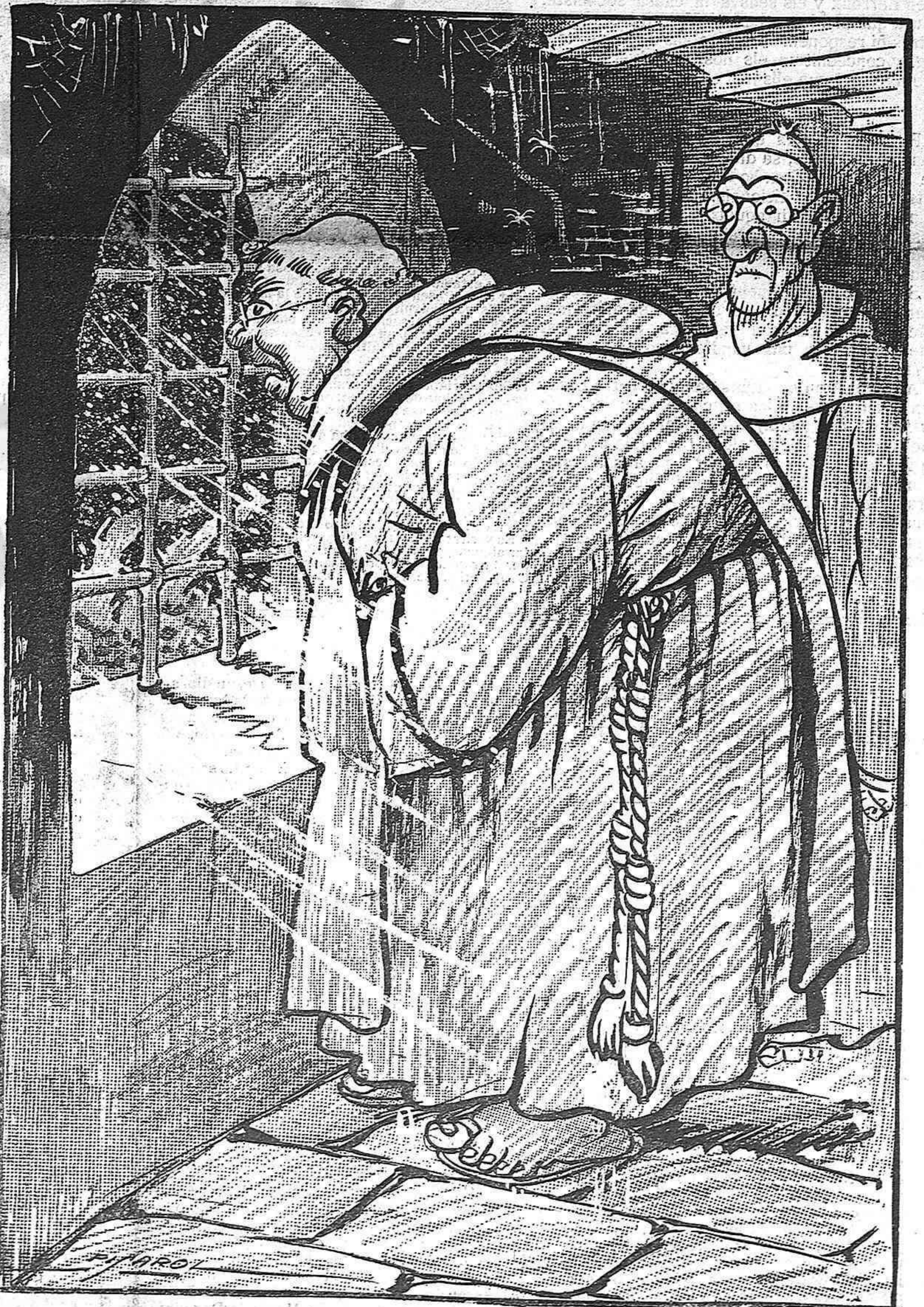
FULMEN

PETTITA DIVERGENCIA

EL senyor Lluhi y Rissech—bon amic meu—me permetrà unes paraules de divergència ab la seva actitud de la darrera sessió consistorial? Segurament.

El senyor Lluhi y Rissech es un home representatiu. Representatiu d'una gran part de la nostra esquerra. Ell, més que ningú, ha repetit aquell topic ab que sol censurar-se'ns a nosaltres, els estridents: «No hi ha que esser jacobins! No hi ha que esser sectaris!» Un dia es la famosa proposició de protesta contra els fets de Juliol. Un dia, en plena sessió municipal, es un discurs en defensa dels drets dels jesuïtes a mantenir les obres de defensa en el convent del carrer de Casp. Un altre dia es la defensa de la proposició concedint la banda municipal a la processó del Corpus. De totes aquestes petites coses se'n resulta el concepte ambient sobre'l nostre catalanisme esquerrà. En el fons, el nostre partit ha tingut sempre, respecte a les estridencies, el mateix horror que'l cambonisme. L'actitut de l'esquerra catalana, respecte als d'en Lerroux, equival a l'actitut de la Lliga en quant a la Defensa Social o al

La pedregada

—¡Malviatge!... Ja tenim els pagesos pelats. ¡Tan de gust que'ls hauriem pelat nosaltres!...

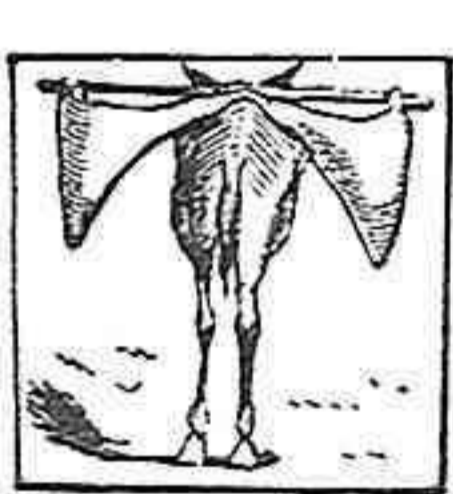
Els rigodons d'Àfrica

¿Com acabarà aquet ball?

justificar la nostra desconfiansa en la seva obra, y no diem en les seves intencions perquè podria ser que en Canalejas estés, com l'infern, empedrat de bones intencions; però a Espanya, país que sembla regit constitucionalment, mana qui mana.

JEPH DE JESPU

ELEGRAMA de Sevilla:
«S'ha tancat la Casa del Pueblo, administrada pels lerrouxistes. Ha deixat moltíssimes trampes.»

De modo que, en aquesta darrera temporada, ja tenim:
El conveni de la cal, el guix y el ciment.
El tarugo de les aigües de don Gonzalo.
Y les trampes de la Casa del Pueblo, de Sevilla.

Com pot veure el curiós lector, la fulla de serveis del lerrouxisme va omplintse depressa. Ara, com a mida de precaució, posarem fi an aquesta llisteta ab l'advertencia de costum:
Se continuarà.

En virtut de les reformes que van a introduir-se en la llei electoral italiana, els diputats de la terra del Dante y d'en Mascagni, cobraran, en lo successiu, sis mil lires cada any.
¡Alsa, salero! ¡Sis mil lires per barba!
Ara sí que'ls diputats sonaran be.

¡Olé ya!

Llegim, sense sorprendre'ns:
«L'Ajuntament de Santoña ha acordat subvencionar ab 4.000 pessetes la corrida de toros que en aquella localitat ha de celebrarse el dia 8 de Setembre.»

Molt be!...
Una cosa voldriem saber, ara.
¿Com està l'Ajuntament de Santoña respecte a obligacions de primera ensenyansa?
¿Els déu gaires diners als mestres?

Decididament, el projecte de llei d'Associacions, aqueixa llei que tanta saragata amenas-a promoure, no's discutirà al Parlament fins a darrers d'any.

—L'època de les castanyes y els bolets— pensarà, somrient, el lector.

En efecte; aquella es l'època de les castanyes y els bolets.

Però també es la de les neules.

El celebrat novelista don Ramon del Valle-Inclán, ese gran don Ramón de las barbas de chivo, que li diu en Rubén Darío, es un tradicionalista dels del morro fort, a pesar de ser un notable escriptor.

Doncs aquet senyor ara's troba entre nosaltres ab l'intent d'assistir als ensaigs de la seva tragedia *Voces de gesta*, que s'estrena a Novetats.

Aquets carlinots no acaben mai les agalles: Fa quatre dies, un drama a Sant Feliu; ara, una tragedia a Barcelona.

D'un telegrama de provincies.

«En Cierva ha sigut estrepitosament xiulat a Oviedo.»

Val a dir, per això, que per cada xiulet que li dedicaren duia l'home, en compensació, quatre civils d'escolta.

Y es que'l petit dictador continúa tenint molta por.

Una por cierval!

El professor naturalista don Odón de Buen ha regressat del seu viatge a Roma.

D'aquet sí que's pot ben dir per endavant allò de: «Ha anat a Roma y no ha vist al papa».

Ni al papa ni als cardenals, perquè ell, ab aquesta classe d'exemplars zoològics no s'hi fa.

Encara que gasta Aquarium y colecciona crancs y escarabatets de tota mena.

Era d'esperar.

Els informes a la projectada Llei d'associacions han promogut un formidable escandol seguit d'una pluja de bofetades.

A l'enterarse'n dos veïns de la Bonanova exclamaven:

—El pare Estebanell, que es a Madrid, també s'hi devia trobar...

—Té raó!... El nostre mossén Pollastre, com devia «echar el gallo!»

Demà, el senyor Laguarda en persona celebrará la missa inaugural de la cripta del Tibidabo, oficiant ab un calzer regalo de Pio X, enviat expressament de Roma.

Lo qual vol venir a significar, expressat en vulgaríssims termes:

El Sant Pare ha pagat una copa al bisbe de Barcelona.

Un lladregot s'agenolla als peus d'un confessorari y, tot resant el pare-nostre, pispa el rellotge del confessor.

—Pare, m'he confesso d'haver comès un robo. ¿Què haig de fer?

—Lo primer que has de fer, fill meu, es tornar lo robat.

—Doncs, tingui..., pari la mà.

—No; a mi no m'has de donar res.

—Ai, pare!... Y si la persona robada no vol que li torni?

—Ah, aleshores, pitjor per ella... Estas en el teu dret de quedartho.

Entre companys:

—La meva memoria? Es prodigiosa!... Mai més se m'oblida, una cosa, quan la tinc al cap.

—Aixís, doncs, ja't deus enrecordar que't vaig deixar cinc duros...

—Be, home; aquells cinc no'ls tinc al cap, sinó a la butxaca.

Al cèlebre Piron se li va presentar, un dia, un Viura d'aquells temps, ab una carpeta de versos inèdits.

—Quins li semblen millors?—preguntà el jove impertinent al gran humorista quan aquet no estava encara a la meitat de la lectura.

—Y en Piron li va respondre:

—Els millors són, de segur, els que encara no he llegit.

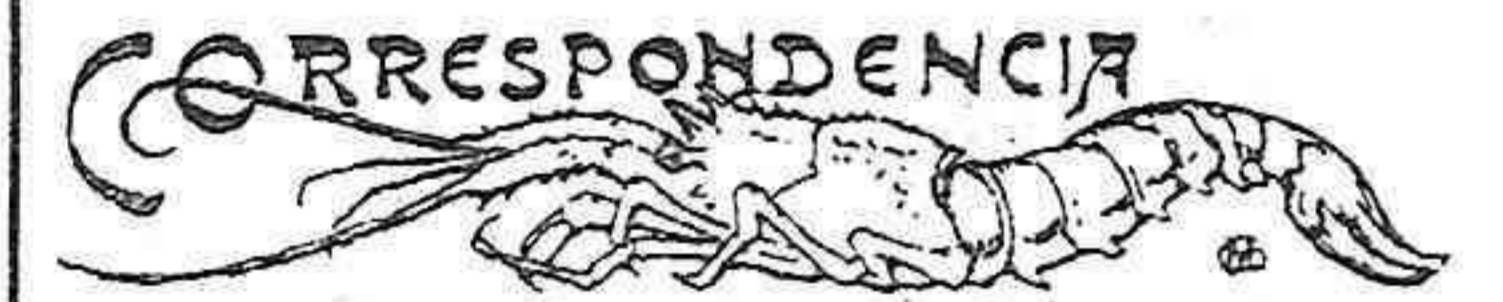
Entre marit y muller, abans d'empendre un llarg viatge:

—Ah, sí, sí, noi... Pera anar ont anem me precisen, al menos, déu trajos de moda.

—Massa gasto, nena... No pot ser...

—Quan se té una dòna, es necessari vestir-la.

—Està be, però, quan se té un marit, es necessari no despullarlo.

Cavallers: T. V.: Potser anirà, però escursada.

—J. Torrent Ciurana: No m'he atrevit ni a llegirho. Si això es una novela!...—J. Z.: Ja li publicariem, ja, si no fos tan defectuosa de forma ni resultés tan llarga.—Joan Tirbosa: No'ns acaba d'agradar pel motiu que li diré: Aquet cognom *Llencoses* ens ha semblat molt artificios.

—B. C. R.: Vostè mateix ho diu, y té molta raó: «Quan un home està de pega...» Compri's un *gato de la suerte*, cregui'm.—T. V.: La de la setmana passada va rebre's una mica tard. Avui aquest assumpte resultaria un bon xic extemporani.—S. F. (Torre de Claramunt):

Vetaquí una cosa que, sense l'intenció perversa, no tindria gens de gracia, y ab aquesta intenció no es prudent publicarho, per delicadíssims motius que, segurament, estaran a l'alcanç del seu clar judici.—Joan Termes Piera: La prosa ens costa sempre molt d'enquibir. Y quan la prosa que se'ns envia es de les condicions de la rebuda, aleshores encara se'ns fa més difícil.